

[Niels Helveg Petersen]

Danmark befinder sig i de kommende år klart i en økonomisk spændetrøje. Vi skal klare en meget vanskelig og krævende omstilling i vores økonomi med større vægt på udviklingen i den private sektor. Vi skal klare en samfundsmæssig og industriel omstilling til ny teknik, der vil ændre tilvante forestillinger på mange måder. Vi skal forbedre miljøbeskyttelse og voksenuddannelser, skaffe flere uddannelses tilbud til unge, forbedre folkeskolen og læreruddannelsen, forbedre vilkårene for børnefamilierne, vi skal øge vores bistand til udviklingslandene under vanskelige statsfinansielle vilkår, vi skal udbygge kulturtilbud og retsbeskyttelse. Til at løse disse opgaver har folketingsretten brug både for arbejdsro og for et bredt samarbejde.

Jeg synes, regeringen var åben i sit forhold til folketingsretten om arbejdsformen her i folketingsretten og indbød til samarbejde. Det vil vi gerne kvittere for. Vi håber, det kan lade sig gøre at skabe et bredere samarbejde, og vi vil gøre, hvad vi kan, for at fremme det.

I den forbindelse vil jeg særligt appellere til socialdemokratiet. Både for socialdemokratiets egen skyld og for det politiske arbejdes skyld er det af betydning, at landets største parti konstruktivt søger indflydelse. En begyndelse hertil kunne det jo være, at vi fra socialdemokratiet fik en tilkendegivelse af, at man i år agter at stemme for finanslovsforslaget, at man i år ikke som sidste år vil skabe en stor strid om en afstemning, der ellers i mange år har været enighed om. Det skulle være så meget lettere, som et hovedargument sidste år for ikke at stemme for finanslovsforslaget var, at regeringen ikke havde et parlamentarisk flertal. Jeg synes ikke, begrundelsen var god sidste år, men i dag eksisterer den slet ikke. Derfor håber jeg, at folketingsåret, som nu begynder, vil blive præget af, at socialdemokratiet opgiver den holdning til finanslovsforslaget, der kom til udtryk sidste år. Det vil da i det mindste kunne medvirke til at skabe forudsætningerne for et bredere samarbejde.

(Kort bemærkning).

Rahbæk Møller (SF):

Jeg har et spørgsmål til hr. Niels Helveg Petersen i anledning af hans bemærkninger om en skattereform. Spørgsmålet drejer sig om to punkter. Det ene er det fordelings-

mæssige. De radikale talsmænd har ofte hæftet sig ved, at i dag betaler en lavtlønnet en større andel af sin bruttoindkomst i skat end de mere velstillede. Det er for galt, og det skal rettes op. Det er vi tilsyneladende enige om. Men samtidig strør de radikale talsmænd om sig med så store løfter om skattelættelser for de store indkomster – herunder en sænkning af marginaltrækprocenten med 15 pct. – at der simpelt hen ikke er dækning for dem i en fradragsanering. Derfor vil resultatet blive en endnu skævere fordeling end den nuværende. Det var det ene problem.

Det andet er provenuet. I det forslag, der cirkulerer i debatten under betegnelsen »det radikale reformforslag«, og som er stykket sammen af udtalelser fra radikale politikere, mangler der et provenu på et sted mellem 10 og 20 mia kr. Nu har jeg forstået, at det radikale venstre også hører til de partier, der tager vores økonomiske problemer alvorligt, og det er indlysende, at så stor en skattelættelse ikke er det, situationen kalder på.

Med andre ord: der er på de to punkter, det provenumæssige og det fordelingsmæssige – og det er nu engang de to centrale punkter i skat, at pengene kommer ind, og hvordan de kommer ind – en så barok modsætning mellem angivne mål og anviste midler, at jeg er nødt til at spørge: har det radikale venstre overhovedet regnet efter, hvilke muligheder og hvilke begrænsninger der ligger i en skattereform, eller har hr. Niels Helveg Petersen en anden forklaring?

(Kort bemærkning).

Lenger (VS):

Der er naturligvis stor forskel på VS' og det radikale venstres principper med hensyn til en skattereform, men man skal ikke miskende, at det radikale venstre trods alt har noget med om at gavne børnefamilierne, trods alt har en form for særskat og trods alt har et bruttobeskatningsprincip, og at der også i det radikale forslag er nogle perspektiver om f.eks. borgerløn.

Derfor forekommer det som den rene og skære dobbeltmoral, at det radikale venstre med den skattepolitiske holdning nu endnu en gang optræder sammen med regeringspartierne i et forslag, der skal vedtages i dag, og det er et dagsordensforslag, det drejer sig om.